Sv.
Sv. litt.
Dikter
Kaps.

Literära försök

på vers och prosa

K. UNIVERSITETS-BIBLIOTEKET
29. V. 1916.
UPPSALA
KAT.

af

Robert Granberg.

ÖSTERSUND,
Utgifvarens förlag.

Pris: 40 öre.

Robert Granberg.

LITERÄRA FÖRSÖK

PÅ VERS OCH PROSA

AF

Robert Granberg.

ÖSTERSUND
Utgifvarens förlag.
1896.

Förord.

Jag nöjet har att presentera
Min första bok för läsaren,
O, måtte du ej kritisera
Den allt för mycket, snälla vän!
Du börjat läsa — ack, håll ut
Tills innehållet blifver slut.

* *
*

Och ändamålet med densamma:
Att bringa något hjerta tröst,
Att tända någon hoppets flamma
I någon modfäld menskas bröst.
Ett enda leende, en tår —
Och boken strax sitt syfte når!

Östersund i Januari 1896

Robert Granberg.

Störd lycka.

Det var under högsommaren. Den lilla stugan där nere i dalen — mitt barndomshem — stod ännu i sitt gamla, vanliga skick. De skarpa solstrålarna lyste på de grå väggarna, och på det torflagda taket vaggade fots-långt gräs för vinden. I den lilla väl ordnade parken framför kammarfönstret smålogo blommorna, klädda i rödt och blått; och de små fåglarna sjöngo så gladt i de lummiga träden.

En liten sångare hade tyst och stilla bygdt sitt bo mellan stockarna i en af stuguknutarna, som låg närmast trädgårdslönnarna; och förmodligen var han nu med och deltog i det melodiska kvittret däruppe bland bladen, glad öfver väl utfördt verk och i hopp om kommande dagars sällhet, och följakligen icke anande den sorg, som inom kort skulle komma att tära hans lilla hjärta.

Några dagar efter boets fullbordande lågo fyra små gråaktiga ägg i detsamma, och den snart blifvande fogelmamma flaxade så gladt omkring i trädgården. Men under det hon satt på en smäcker gren, ljuft

omsluten af lönnkronans blad, hade boet besök af en objuden — en gökhona, som där lade det femte ägget. (Detta var ej mycket olikt de andra, hvarken till storlek eller färg.) Då gökhonan hade lagt sitt ägg ställde hon åter sin färd till skogen för att där som förut, låta höra sitt hesa läte, inneslutande ägget med dess ännu okända invånare i fosterföräldrarnes benägna åtanka.

Men härmed hade allt kanske varit godt och väl såsom förut, om icke en annan gäst — en fiende till det fredliga boet — hade infunnit sig.

En vacker dag föll det katten in att företaga en promenad längs husväggen. Detta hade han gjordt ofta förr, men nu skulle han äfven "titta in" hos fogelföräldrarna — kanske var detta hans hela ärende. "Vig som en katt" klättrade han upp efter husknuten till boet, lade sin tass på dess kant — och i ett nu lågo både ägg och bo sönderslagna på marken. När vi sågo, hvad som tilldragit sig, kunde vi ej uraktlåta att snegla på katten med en högst missnöjd min samt beklaga fogelföräldranes betydliga förluster.

Hur mänget hem är ej likt detta fågelbo! Frid, lugn, kärlek och endräkt äro rådande makarna emellan, kort sagt, det är solljus i hemmet. Men så under ett obevakat ögonblick har dryckenskapens roflystna odjur med grym fysionomi nalkats det fredliga boet, lagt så att säga sin tryckande tass på dess kant — och följden har blifvit en omhvälfning. Kärleken har slocknat, och med den, rosen på den unga hustruns kind; endräkten har flytt, och tvedräkten har intagit platsen; slag och bannor i stället för

smekningar och vänliga ord. Hemska demon, som har fördärfvat så mången själ, grusat så många förhoppningar, fördunklat så månget skönt hägrande mål!

Hvilken olycka att du en gång har vunnit insteg i vårt kära fosterland! Skall du ej snart aflägsna dig, eller skola klagoropen från gråtande enkor för din skull fortfarande ljuda kring våra bygder? Har du icke ännu redt nog många begrafningsfester inom våra samhällen? . . .

I sörjande enkor, som under edra mäns lefnadsdagar gudaktigt och tåligt uthärdade förakt och slag, under det edra män sjelfve offrade sig på bränvinsgudens altare, I skolen i de rättfärdigas uppståndelse framställas som hjeltinnor. I barn, som hafven lidit och fån lida hunger och köld tillfölje af edra fäders hängifvenhet åt dryckenskapen, I skolen, om I annars viljen lefva för Gud, af honom få ersättning för hvad I lidit, då I ingån i de saligas himmel. Men följen **aldrig** edra fäders exempel genom att hängifva er åt dryckenskapen! Tagen aldrig första glaset, ty mången gång har i just detsamma legat en mörk och förlorad framtid. Bären afsky för **allt** hvad rusdrycker heter. Varen **helnyktra**! Bedjen Gud om kraft att motstå frestelserna, och I skolen i så fall härligen segra öfver desamma.

Bort med hvarje droppe af det röda vin,
Ty det gör en menniska sämre än ett svin!
Många tårar runnit,
Mången ros försvunnit
Ifrån ungdomskinden mjuk ock fin,
Allt — för rusdryckerna!

Fogeln är fri.

"Vår själ har kommit undan såsom en fogel ur fogelfängarnes snara; snaran har gått sönder, och vi hafva kommit undan." Ps. 124: 7.

Du lilla fogel, du har stor orsak att sjunga och vara glad på din gren. Jag undrar ej alls derpå, då du nu har lyckats befria dig från snaran, hvari du satt fången. Det skulle storligen förvåna mig om du urakläte att sjunga nu, men jag hör dina klingande melodier, och de äro så obeskrifligt sköna för mina öron! Fortfar med din sång lilla fogel, ty du är ju frigjord! Jag var en gång fångad, liksom du, i fogelfängarens snara, i djefvulens nät, men detsamma är nu sönder, och jag är fri, och "därför skall jag lofva dig, Gud, så länge jag lefver; i ditt namn skall jag upplyfta mina händer" (Ps. 63: 5.)

Jag fröjdar mig storligen, då jag tänker på att min själ är fri, och att den en gång skall få utbreda sina vingar och fara till ett land, där ingen fogelfängare mer skall utlägga sina snaror! Der skola de frigjorda andarna höja fröjdesånger, sådana som aldrig ha förekommit här nere i "snarornas land". Men "du min vän, som ännu sitter fast i snaran, äfven du kan få ett fröjdfullt sinn," om du låter Jesus få frigöra dig, ty det är hans lust. Han vill att alla menniskor skola frälste varda, och till sanningens kunskap komma.

Strid och seger.

(Skymnings-tankar)

Strid — ja, strid är hufvudvilkoret för seger. Inga triumferande segerrop höjas af den här, som vid åsynen af några af sina soldaters blödande lik låter modet falla och svärden sjunka. Men återigen den här, som trotsande de blixtrande svärdseggen tappert kämpar, kan till sist få fröjda sig öfver vunnen seger. Alltså: där inga strider utkämpas, där följa inga segrar.

Det förekommer strider af olika slag här nere. Vår hela jord är en stridsplats. Den ena nationen höjer vapen mot den andra, och under dessa strider gå tusende menniskolif förlorade! Äfven vän sätter sig ofta upp emot vän kanske för en obetydlighet, och en af dessa måste gifva vika i striden och den andra segra. Men vi återgå till de stora, blodiga stridsfälten. Vi finna där stora skaror af kvarliggande döda och döende efter den flyende hären, men vi finna också massor af kvarliggande slagna hjeltar efter den segrande hären. Här har varit en hård kamp. Alla hafva kämpat till det yttersta. Båda härarna hafva förlorat en stor del af dugliga soldater, men en af härarna har segrat.

Men det finnes ett annat slag af strid: striden mellan ljuset och mörkret.

Hvart höra vi? Vi hafva slutit oss till ljusets här måhända, den som förvisso skall, anförd af den allsmäktige, vinna seger. Nåväl — men strida vi då något? Taga vi emot kraft af den högste, och gå vi oförskräckta i striden, begagnande oss af denna kraft? Tusende af våra trossyskon hafva före våra dagar modigt kämpat sig igenom hvarje strid; några hafva också fasansfullt fått böta med sina lif för sin tro. De ligga där blodiga på fältet, men de skola vara de förnämsta vid den stora segerfestens firande därhemma, ty de hafva offrat sitt lif och sitt blod för sin konung och sitt himmelska fädernesland. De hafva tillhört den segrande hären. De hafva kämpat, men under kampen har själen på längtans vingar svingat sig öfver stoft och grus hem till fridens boningar. Vi kunna icke, och vi få icke heller, undvika strider och svårigheter på vår pilgrimsfärd. Det är nyttigt för oss att deltaga i Guds folks strider, ty då skall hvilan kännas så mycket ljufvare sedan. Och vi böra komma ihåg, att "den väg, som Mästarn täcktes gå, den höfves tjenaren också."

På jorden är det stormigt och stridigt bara,
Och ingen vapenhvila för Zions skara;
Ej underligt om själen sig ofta svingar
Mot fridens blomsterängar på längtans vingar!

Guds namn är dyrbart.

Jag hörde en gång en söndagsskolflicka, som på en missionärs fråga, hvarför Guds namn ej får missbrukas, svarade:

—"emedan det är så dyrbart."

Flickan svarade rätt, och jag kunde ej behöfva tillägga det missionären blef mycket belåten med svaret.

Hvad finns väl för något, som bör hållas heligare och dyrbarare än Guds namn? Ofta får man dock höra det sköna namnet begagnas utan någon tanke på hvad det innebär. Man kunde ofta med Asaf vilja utropa: "Gör deras ansikten fulla med skam, på det att de må söka ditt namn, o, Herre!" (Ps. 83:17.) Jag ryser, då jag hör den lefvande Gudens namn beblandas med de hemskaste svordomar. Är det icke en märkvärdigt barmhärtig Gud, som vid dylika tillfällen låter nåd gå för rätt? Dock skall, enligt den heliga skrift, den som missbrukar Guds namn ej förblifva ostraffad.

Somliga kunna hålla sina andaktstunder och vara så fromma, men då de komma bland sina umgängesvänner och "trogna grannar", då glömma de betydelsen och värdet af detta stora namn, och så låta de det tanklöst glida öfver läpparna. Måtte vi alla, som i detta namn funnit "ett fast slott", högre och högre uppskatta dess värde och betydelse, och med kärlek till det namnet följa sanningens fana framåt! Icke är det väl heller vår sak att stå kalla och stumma, då vi höra Guds namn missbrukas? Nej, äro vi barn åt den som är egare af detta namn, så kunna vi alls icke lida, att det så lättsinnigt nämnes, utan vi uttala i kärlek en varning, och vi veta att ett ord i kärlek är sällan overksamt.

"I, som älsken Herren, haten det onda." (Ps. 97: 10).

Jag tar hellre emot tacksamhet och välsignelse för två kronor af en fattig person, och är lycklig, än jag tar emot en million kronor såsom gåfva, och är olycklig.

Någon har sagt, att den bästa plats på jorden är kakelugnsvrån i hemmet; men jag vill påstå, att, fastän nämnda plats är mycket skön, det dock finnes en som är bättre, och det är **bönevrån.**

Liksom kakelugnen skänker värme åt den yttre menniskan, så skänker också umgänget med Gud i bönen värme åt den inre, och nya utsigter öppnas för själen att nå det önskade målet, det eviga hemmet.

Farväl, — vi mötas igen!

Tänk ej på grafven! Tänk på Guds himmel,
Der möter barnet sin mor igen!
Hvad jag än möter i världens vimmel,
Skall dock min Jesus förbli min vän.
Ledd af hans hand skall jag framåt gå
Mot nöd och lycka.
Och skulle så jag en gång få stå
Där blommor smycka,
Den lilla grafven
På kända kullen,
Där mor lagt stafven,
Och under mullen
Nu stilla hvilar, alla mödor qvitt,
Då skall jag vattna ur tårekällan
Den lilla blomma på grafvens sand,
Och sedan ängslas vid grafven sällan
Men blicka hän emot löftets land.
Hur kort är tiden
Dess fröjd, dess smärta!
Snart slut är striden,
Och till ditt hjerta
O, hulda moder, jag trycker mitt!
Då skall jag aldrig ifrån dig vandra,
Och icke döden och inga andra
Skall sedan slita det band isär
Som band oss samman, o, moder kär!

En tid med Gud.

När jag på lilla flingan ser,
Som sakta synes falla
Till jordens mörka gömslen ner,
Då tänker jag på alla,
Som ville allt för Gud försaka,
Men nu till världen gå tillbaka;

De fröjdades en tid i Gud
Och sjöngo till hans ära;
Men mattare blef sångens ljud,
Ty frestaren var nära.
Han sina nät för dem utbredde,
Och med sitt smicker dem förledde.

Den hvita dräkten byttes ut
Mot syndens usla trasor!
I själen bodde frid förut,
Nu bor där dödens fasor!
Den kärlek de till Herren hyste,
Utslocknade då bäst den lyste.

Då andra öfvergifva dig,
O Herre, mig bevara!
Och led mig på den smala stig
Upp till din himmel klara
Ty jag vill ej den ro försaka
Som står O Gud, ditt folk tillbaka!

O Gud, sök upp de arma får,
Som från din hjord försvunnit,
Som nu i ödemarken gå
Och hvila där ej funnit!
O Herre, gå dem du i möte,
Och tag dem åter i ditt sköte!

Skönhetssinne.

O Gud! gif mig ett skönhetssinne
Att jag ditt verk beundra må,
Att jag din nåd i allt det sköna
Rätt måtte fatta och förstå!

Vänd mina ögon mer från världen
Från dess fåfänglighet och prål,
Och låt din kärlek bottenlösa
Få bli mitt högsta tankemål!

Hösten.

Nu ha vi höst, och blomman
Står lutad mot sin graf.
De redan gula löfven
Nu börja falla af.

Och vågen slår mot stranden
I mörk septemberkväll.
Och strida skurar falla
Från molnbeslöjad pell.

Och genom skog och dalar
Dra starka vindar fram,
Det susar uti löfven,
Det knakar uti stam.

Ja, mörkt det är, och kyligt
I världens öken här.
Af hvad vi se för ögat
Förgängligt allting är.

Men dock ett land det finnes,
Där det ej blifver höst:
Där är ej mörkt och kyligt,
Dit når ej stormens röst.

Där gulna icke löfven
På lifvets träd, o nej;
De äro evigt gröna
Och synes falla ej!

Ej någon natt skall vara
I detta sköna land,
Där slå ej vreda böljor
Emot lifsflodens strand!

I detta sköna Kanaan
Skall du och jag få bo,
Blott vi ej lemna Jesus
Men jemt på honom tro!

Bevara friden.

Bevara den friden som verlden ej eger:
Tag del här i striden! Vårt stridsslut blir seger,
Ty Israels furstes allsmäktiga hand
Skall gifva oss styrka i stridens brand.

Den döendes hopp.

Jag har ett hemvist där jag får bo
I evighet uti frid och ro,
Och slippa ängslas och kvida.
Där skall ej kinden bli våt som här,
Men Lammets sång skall jag sjunga där,
Och den skall ljuda så ren och skär
I himlens höjd vid Guds sida.

Vår jord är vorden en jemmerdal,
Men Gud beredt mig en fröjdesal,
Där ingen smärta skall vara!
Hvad gör det då, om jag lider här?
Han snart min ande till himlen bär,
Då får jag bo hos min Jesus kär
Och bland hans dyrköpta skara.

Blott en från döden mig frälsa kan,
Och Jesus Kristus så heter han;
Den vännen aldrig skall svika.
Han stannar kvar, då de andra gå;
Med honom skall jag Guds himmel nå.
Hans ord och löften skola bestå
När jord och himmel de vika.

3

Jesus, den bäste vännen.

Jag är så glad, ty en vän jag har,
En vän, som aldrig mig sviker.
På äkta kärlek han aldrig spar,
På goda råd är han riker.
Han mig uppmuntrar i sorgens timma,
Hans godhet alltid jag får förnimma.
O, hvilken vän!

Hvarhälst jag vistas är han mig när;
Min bäste vän är han vorden.
Han mina bördor så gerna bär,
Och gör mig lycklig på jorden.
Jag är så glad, att jag hans får vara,
Han för mig lyckligt förbi all fara.
O, hvilken vän!

Och sist när kinden blir blek och kall,
Och min lekamen skall finna
Sin hvila djupt under kyrkovall,
Då skall ej vännen försvinna.
Han skall till himlen min ande föra,
Han vill för evigt mig lycklig göra,
O, hvilken vän!

Vi äro bröder.

Vi äro Guds, den högstes, barn,
Och bröder uti tron.
Vi äro ur den ondes garn
Förlösta af Guds son.
Och samma mål vi ega alla
Som Jakobs Gud i tro åkalla.

Vi lön af honom skola få,
Som tog på sig vår skuld.
I evighet vi skola gå
På gator utaf guld,
Och med en ny, en helig tunga
Enstämmigt Herrens nåd besjunga.

Men skall Guds stad för oss sig te
Med härlighet och sång,
Och vilja Zebaoth vi se
På Zions berg en gång:
Stick hatets svärd uti din skida,
Och fall på knä vid broderns sida:

Var mån, min vän, om bröders väl.
Och sök ej deras brist
Ty saknaden skall nå din själ,
Sen du din broder mist! —
Men älska här, och kärleksgåfvan
Fullkomnas skall hos Gud därofvan!

Fogeln och liljan.

Vid bäckens bädd i tysta dalen
Där stod en lilja, täck och skön.
Så helt befriad ifrån kvalen,
Omgifven blott af dalen grön.

Och fågeln sjöng i trädets krona,
Och liljan fann sig säll och nöjd.
Musik i dalen hördes tona
Ty bäcken sorlade af fröjd.

Så gick en tid af härlig lefnad,
Och liljan såg sin framtid ljus. —
Men hur det var, försvann all trefnad,
Och bäcken hejdade sitt brus.

All fröjd förvandlades i smärta,
Ty köld och mörker trängde på.
Då brast vår sköna liljas hjerta,
Hon tålde ej att frysa så! —

Snart fågelns sång ej mera hördes,
Ej mer sin muntra drill han slog;
Till flykt ej mer hans vinge rördes,
Han föll ifrån sin gren och dog!

Må vi häraf nu se och lära
Hur jordens fröjder snart förgår.
Men må ej stormen oss förfära
Om blott vi gå i Jesu spår!

Däruppe väntar oss en krona,
En oförgänglig nådaskatt.
Musik af harpor där skall tona
Och sången den blir aldrig matt!

Låt intet dig förhindra. . .

Låt intet dig förhindra att vara Jesu vän,
Att följa törnestigen som bär mot himmelen!
Grip tag kring Andens vapen och ut i strid dig ge,
Och frestaren skall bäfva, och hela hans armé.

Visst brännes foten ofta i öknens heta sand —
Friskt mod! min vän, vi äro på väg till Kanaans land.
Lägg icke ned ditt vapen förr'n du har målet nått,
Då skola såren läkas som du i striden fått!

Då få vi evigt hvila; då veta vi ej af
Vår fordna jordevandring, vår nötta pilgrimstaf
Vi äro snart vid målet, håll ut ännu en tid!
En liten tid i striden — och sedan **evig frid!**

Ja, det är saligt redan vid tanken häruppå,
Men tänk när tron förbytes uti åskådning då!
— Låt intet dig förhindra att vara Jesu vän,
Att följa törnestigen som bär till himmelen!

Sörjen icke.

Ej bör jag sörja, då Gud förlåtit
Mig alla synder båd' stora, små,
Då han mig frälsat ifrån fördärfvet
Och jag får lycklig mot himlen gå.
Nej, sörja passar ej den som lämnat
Sig helt åt Jesus, Guds dyra lam,
Som rening funnit i blodets källa
Som flöt för alla från korsets stam.

En sabbatshvila det finns i himlen,
Som återstår för Guds kämpahär —
Förkasta sorgen, men kämpa tappert,
Ty segerkransen oss väntar där!
O, tänk min broder, när striden ändas,
Och vi få ankra i fridens hamn!
Då skola säkert, vi aldrig ångra
Att här vi kämpat i Jesu namn.

På Herren få vi all omsorg kasta.
Tack gode Gud, att vi slippa den!
Den bör ej sörja, som eger Jesus,
Och har i honom sin bästa vän.
Min själ sig gläder, när jag betänker,
Att Jakobs Gud är min fasta borg.
Han är en eldsmur omkring de sina,
O, hvilken lycka! Farväl all' sorg!

Var glad och fri.

Var glad och fri,
Låt aldrig sorgen taga suprematі! (*
Om den får ta' in hjertat, du skall få spana,
Men finna ej en ros på din framtidsbana;
Var glad och fri!

Var alltid nöjd,
Och längta ej att komma på ärans höjd.
Nej, om du uti dalen vill njuta fröjden,
Så slipper du att falla med skam från höjden.
Var alltid nöjd!

Försiktig var,
Och sök att redligt vandra i dina da'r.
Du bör ock för allt orätt en afsky bära,
Och lefva ödmjukt, stilla, till Herrens ära.
Försiktig var!

I hemmet.

När skymningen breder sitt flor kring mitt tjell,
Och stjernorna blinka på himmelens pell
Och månen sig speglar i fjärden,
Och bergufvens rop genom skogarna går,
Och vilddjuren tjuta i klyftor och snår,
Jag sitter förnöjsam vid härden
Och njuter af trefna'n i hemmet!

(* *Öfvervälde.*

Ofvan skyn.

Nu vet jag hvar mitt hemland är,
Att det är ofvan skyn.
Jag ser det sköna landet där,
Det hägrar för min syn.
O, vore jag därhemma
Och finge gladt instämma
I englars jubelsånger,
Då vore allting väl!

Min Jesus önskar mig få se
I hemmet ofvan skyn.
Jag vill mot målet mig bege,
Som hägrar för min syn.
O, vore jag därhemma o. s. v.

Jag vandrar gladt mot detta land
Som hägrar för min syn.
Följ med, så gå vi hand i hand
Mot hemmet ofvan skyn!
O, vore jag därhemma o. s. v.

Och snart skall jag mitt hemland nå
Det hägrar för min syn.
Vill du ej med till landet gå
Som ligger ofvan skyn?
O, vore jag därhemma
Och finge gladt instämma
I englars jubelsånger,
Då vore allting väl!

Till en vän.

Du kommit på kanten af boet till slut,
Och ämnar nu flyga likt svalungen ut.
I boet var fredligt, därute ej så.
Jag råd dig vill gifva, tag vara därpå

Att flyga ur boet du förr ej försökt,
Var därför försiktig, flyg icke för högt.
Och glöm icke Herren för glädje och prakt,
Det gäller att gifva på Guds-ordet akt!

Då vänner dig bjuda på sina kalas,
Der gästerna fröjdas vid brickor och glas,
Så följ icke med uti sådana lag
Tänk efter förut: är det Gud till behag?

"Om skalkar dig lockar så följ icke med,"
"Ondt sällskap fördärfvar så mången god sed."
Gå hellre till skogen därborta vid mon
Och lyssna till sångarens klingande ton!

Där hör du hur Skaparen prisas med sång,
Som klingar från grenen naivt, ej af tvång;
Och Skapar'n han hörer nog sångarens ljud,
Stäm in i hans hymn, sjung en lofsång till Gud!

4

Din mamma, som ensam i boet dröjt kvar,
Hon vet ej ett dugg, hur du flaxar och far.
Du lätt kan bli offer för frestar'ns intrig.
Och därföre beder hon ständigt för dig!

Ja, ännu ett råd vill jag lemna till slut,
Och sen må du flyga likt svalungen ut:
Förtrösta på Herren till dess du förnöjd
Får svinga dig upp emot blånade höjd!

Ingen verksamhet — ingen lön.

"Ingen skall krönas som redligt ej strider."
Så talar Guds ord; låt oss stanna därvid.
Stå upp utaf sömnen ifall du omsider
Ej bittert vill ångra din bortspillda tid!
Hur skall du bestå inför domarens blick,
Som icke har ockrat med pundet du fick?

Förvalta det pundet, som Herren dig gifvit,
Om också ej mera än ett du har fått.
Och var icke modfäld ifall du ej blifvit
Så duktig som andra i stort som i smått,
Ty vet det är Herren, som pundet dig gett,
Och då bör du vara belåten med ett.

På min systers födelsedag.

Jag ville gärna min syster fira —
Men kära syster, hvad vill du ha?
Ej kan jag kransar af blommor vira,
Ty gör jag kransar de bli ej bra.

Ej kan jag sjunga för syster Anna,
Ty som du vet är den gåfvan svag.
Ej kan jag binda buketter granna
Som ega blommor af tusen slag.

Ej kan din väg jag med rosor smycka,
Ej hejda sol'n att den ej går ner.
Men jag kan önska dig frid och lycka
Och mången stjerna som vänligt ler!

Min högsta önskan är ändå denna,
Att Kanaans land du till mål må ha!
Att Gud i dig måtte igenkänna
Ett barn som vandrar mot himlarna!

I barndomens lyckliga da'r.

Jag mins så gärna
Det lilla hemmet i dalens sköte,
Med blommig äng invid Bosjöns strand.
Där fröjd i tysthet med frid stämt möte,
Och fågelns sång ljöd vid skogen rand.

Där stod min vagga,
Hvari jag jollrade barnsligt yster,
En värklig glädje för mor och far.
Jag sträckte armar emot min syster,
Som ofta dröjde vid vaggan kvar.

Där blef jag buren
På modersarmar så huldt och stilla.
Jag näring fann vid min moders bröst,
I modersskötet jag ej for illa;
Där torktes tåren, där skänktes tröst.

Jag gå där lärde,
Fast jag i början ibland sågs falla,
Då modersarmar tog mig emot.
Men snart man såg mig kring golfvet knalla,
I konsten lärd att ta' fot om fot.

Där fann jag nöje
Uti att nere i bäcken klara
Små barkkanoter där sätta ut,
Som tycktes trotsa rätt mången fara,
Men dock förliste, tyvärr till slut.

Jag hörde ofta
Där med förtjusning på fogelns qvitter
I skogens doftande, gröna sal
Ibland jag vallade pappas "kritter,"
Med lust och nöje i skog och dal.

Det hände ofta,
Jag vände blicken dit ner till stranden
Och tog en förmiddags- promenad.
Då lades kläderna ned på sanden
Och sedan togs ett förträffligt bad!

Ja, många minnen
Vi ega kvar från den "sälla våren,"
Alltsen vi kunde ett grand förstå.
Men allt förändras helt visst med åren —
När "hösten" nalkas, hvad se vi då?

Ack, Jo! vi skåda,
De utaf åldər så tärda dragen,
Samt snö i hjessan på mor och far.
Och detta säger att snart är dagen,
Då man af dem har blott minnet kvar!

Då äro slutna
De kära ögon, som ofta vakat
Vid lillens vagga så troget där

Då är hon borta ,hon, som försakat
Så mycket, mycket för lillen kär!

Men inga strider
Det finns däruppe i fadershuset:
Nej, där är sällhet, och lugn och ro.
Säll den som här uti jordegruset
Det hoppet äger att **der** få bo!

Pilgrimen.

Jag såg en pilgrim allvarsam,
Som gick igenom världen fram.

Han älskade ej flärd och prål
Men såg alltjemt mot resans mål

Fast han af trötthet ofta led
Han vågade ej sitta ned,

Han gick framåt. Trots världens hån
Han trodde på Guds ende Son.

Jag såg hur världen hånfullt log
Och blott med skymford honom slog.

Men han gick lugn sin bana fram
Med blicken på Guds dyra lam.

Du kanske tror, att han var feg,
Och gick som mången ann'och teg

O nej, han vittnade med mod,
Att Herren Gud är mild och god.

Att hvar och en kan få bli frälst,
Båd' höga, låga, hvem som helst.

Och mången syndare jag såg,
Som ångerfull vid korset låg.

— Vår pilgrim egde själafröjd
Och var beklädd med kraft från höjd.

Från hemmet.

I en vrå af vårt Sverige en yngling man finner,
Som syskon, och hem, och föräldrar har lemnat.
Han tänkte så här: något mera jag vinner
Om hemmet jag lämnar, som alltid jag ämnat.
Han tyckte att stugan i hvilken han bodde
Blef honom förliten; han därför behagar
Att resa sin kos, fast föräldrarna trodde
Sin hjälp se i honom på ålderdomsdagar.
Vi finna så honom en morgon stå färdig,
Med glädje i minen och kappsäck i handen.
All uppmärksamhet nu han tyckes bli värdig,
Och viftningar synes från vänner på stranden.
Men säg mig, hvem är det därborta bland träden,
Som tårar syns ljuta i sådana floder!
Som följer med tårade blickar på fjärden
Den leende gossen? Det är ju hans moder.

Hon ser emot himlen, den högste hon beder:
Bevara min gosse, och hjelp honom vandra
Sin bana i gudsfruktan, honom till heder,
Med samma det länder till glädje åt andra!

* *

*

O moder jag minnes nog barndomens fröjder.
Den bön du mig lärde jag aldrig skall glömma.
Det spirar nu upp emot sällare höjder
Det frö du nedlade i hjertåkrens gömma.
Du varit den bästa i hänsvunna dagar,
Du älskat ditt barn och i kärlek det risat.
Nu sitter jag ensam och endast beklagar,
Att kärlek jag dig har så litet bevisat!
Det enda kärleksbevis jag kan gifva
Och som du vill helst ha som lön för din möda
Är: **att jag förståndig alltjemt må förblifva**
Och aldrig min tid i fåfänglighet öda!

På Frösö utsigtstorn.

Till Frösö utsigtstorn vi styrde färden,
Och solen sken så härligt i det blå;
Vi gingo dit att skåda öfver världen
Så långt som våra blickar kunde nå,

Var vägen brant och stenig, ja besvärlig
På målet tänktes, och vi gingo på.
Väl komna dit, en tafla skön och härlig
Upprullades för våra blickar då.

Vi sågo sjöar som i bojor lågo,
Dem vårens sol ännu ej lossat har.
Vi gröna skogar, granna byar sågo,
Och tretton kyrkor glänste här och hvar.

Jag Åreskutan såg med snöhöljd hjessa,
Och många andra fjell, båd' stora, små,
Jag såg hur solen glänste uppå dessa
Som reste sig likt Jättar mot det blå.

Och skogens sångkvartett sin lofsång höjde
I arla morgonstund, där nedanför;
Ej underligt att jag mitt hjärta böjde
I bön till Gud, som allt så härligt gör!

Jag tänkte också på den sälla tiden
Då jag befriad ifrån jordens tvång
Får skåda Herren Gud, på berget Zion,
Och lofva honom evigheten lång.

Var arbetssam, och sof ej tiden bort,
Den är så dyrbar, och den är så kort!
I dag du lefver — gör hvad göras skall,
I morgon kan du ligga blek och kall!

Jesu kärlek.

På Golgata kulle ett kors synes stå,
Hvad heter den mannen, som hänger därpå?
Jo, Jesus af Nazaret, syndares vän,
Som alltid har älskat och älskar oss än.

En krona af törne ger hufvudet sår,
I stället för vatten han ättika får.
Han hånas, begabbas, men beder likväl
Sin himmelske Far för krigsknektarnes själ!

“Nu allt är fnllkomnat,“ så ropar han klart,
Han uppger sin anda och himlen blir svart.
De döda och grafvarna skiljas nu åt,
Och bergen de remna, samt templets förlåt.

Där hänger han död vår förlossare kär,
Som giek att uppsöka förlorade här.
När knekthopen bort ifrån Golgata red,
Han af sina vänner från korset togs ned.

Han lades i graf med en sten ofvanpå
Och vakten den synes kring grafplatsen stå.
Det någon kan komma och ta honom bort,
Och därför behöfver nog grafven eskort. . .

Vid grafven stod vakten i tre dagar, men
Till vaktens förvåning — då öppnades den;
Den sten, som låg öfver den, vältrades af,
Och Jesus han gick med triumf ur sin graf.

Nu sitter han uppe på Allfaderns hand,
Och beder för oss här i tårarnas land.
Han godt för oss manar, den frälsaren god,
Som inför Pilatus så oskyldig stod!

* *

*

Min vän, du som vandrar förtappelsens stig,
Du följer en väg, som är afklippt för dig!
Men blicka på korset på Golgata höjd,
Så skall du få erfara frälsningens fröjd.

Gif hela ditt hjerta åt frälsaren kär
Som lön för hans trångmål och lidande här!
Men dröj ej till solen bak höjderna går,
Ty kanske ej mera du skåda den får!

Si, jag kommer snart.

Snart kommer Jesus att bruden hemta
Från jemmerdalen till evig fröjd.
Då skola himmelens klockor klämta,
Ty då bär färden till himlens höjd.
O, hvilken scen då sig ter för den,
Som här ej lefvat för himmelen!

O, tänk när bruden från jorden sväfvar,
Och nalkas himlen så ljus och klar,
Hur mången själ står ej då och bäfvar
Och tänker: skall jag bli lämnad kvar?
Då blandas glädje med sorg och gråt
När får och getter skall skiljas åt.

Men uti himlen hörs toner ila
Från gyllne harpor; hvad himlafröjd!
Där bjudes bruden en evig hvila,
Då får hon skåda sin Gud i höjd.
O, må på jorden vi lefva så
Att vi med Jesus dit upp få gå!

Hvad jag ser genom tron.

Jag ser genom tron det förlofvade land
På hinsidan grafvarnas natt;
Däruppe, därhemma på lifsflodens strand
Där äger mitt hjerta sin skatt.

Jag ser genom tron att från stridernas värld
Min själ snart förlossad och fri,
Får sträcka mot landet därofvan sin färd
Att evigt hos Jesus få bli.

Jag ser genom tron, att ej ensam jag är,
När vänner mig svika och gå;
Min trofaste Jesus är städse mig när,
Och sist vid mitt stoft skall han stå.

Jag ser genom tron att af kärlek för mig
På törnbeströdd stig gick han fram,
Ty bör jag ock följa med glädje den stig,
Som trampats en gång af Guds lamm.

Jag ser genom tron mången pilgrim, som svag
Har slutat sin jordiska färd,
Nu jublande står inför tronen i dag
I himmelens solljusa värld.

Jag ser **genom tron**, hvad jag fordom ej såg.
När byts i **åskådning** min tro!
Jag sträcker min blick öfver skummande våg
Och längtar till sällhet och ro.

Bönen.

När solen uti vester log,
Och sakta sjönk bak' furuskog
Då knäpptes samman gossens händer.
En bön från mammas läppar gick
Som gossen eftersäga fick —
Naturligtvis ett ord i sänder,

Hans mammas tanke var nog den:
Hans mål skall blifva himmelen;
Och **därför** bad hon med den lille.
Nu är han frälst; en glädje stor
Har nu beredts hans gamla mor
Som jämt hans väl så gärna ville.

Men bönen från de svunna da'r
För ynglingen står lika klar
Som då den lärdes af hans mamma.

Och då i bön till Gud han går,
Han minnes från sin barndomsvår
Sin bön, och beder så densamma.

Har du, som äger barn, min vän,
Lärt dem att se mot himmelen
Som största mål för deras blickar?
Om du ej bedt en bön med dem,
Hvad minne ha de från sitt hem,
När du dem ut i världen skickar?

A. P. Skogs tryckeri, Östersund 1896.

Uppsala universitetsbibliotek
16000003119890